

РЕШЕНИЕ

№ 3228

гр. Пловдив, 07.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на тринадесети септември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Христо Г. Иванов

при участието на секретаря Елица Ч. Колибаровска
като разгледа докладваното от Христо Г. Иванов Гражданско дело №
20225330100694 по описа за 2022 година

Образувано е по искова молба на „Профи кредит България” ЕООД, ЕИК 175074752, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „България“ № 49, бл. 53Е, вх. В против В. Г. Ц., ЕГН *****, с адрес в гр. П., ж.к. Т. бл. № ***, вх. **, ет. **, ап. **, с която са предявени обективно съединени **установителни иски** с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 415 ал. 1, т. 1 и т. 3 и ал. 3 ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД и **осъдителен иск** с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД.

В исковата молба се твърди, че на ***** г. бил сключен договор за потребителски кредит с В. Г. Ц.. По силата на сключения договор на ответника била отпусната сумата от 1900 лв., която била преведена по посочена от В. Ц. банкова сметка на ***** г. Длъжника получил одобрение да закупи и поискания от него Пакет от допълнителни услуги, за получаването на който подписал Споразумение за предоставяне на пакет от допълнителни услуги. Договорът и Споразумението за предоставяне на пакет от допълнителни услуги били подписани при ОУ, които били предадени на ответника.

С оглед изложеното общото задължение на ответника по договора и Пакета от допълнителни услуги било както следва: общо задължение по договора – 4544,27 лв.; общ размер на месечна вноска по договора – 189,34 лв. и дата на погасяване 15-ден от месеца.

Твърди се, че на ***** г. длъжникът подал заявление за промяна на погасителния плат към ДПК №*****, като пожелал да бъде намален размера на три дължими вноски. Във връзка с промяна на размера на вноски № 2,3,4 бил подписан Анекс №*****г. към ДПК №*****, с който страните се договорили размерът на вноските да бъде намален на 56,34 лв. На ***** г. бил сключен Анекс № *** към договора за кредит, с който страните се договорили размерът на вноски № 5,6 да бъде намален на 126.34лв.

Твърди се че съгласно чл. 4 от Общите условия към ДПК длъжника В. Ц. дължи на дружеството договорно възнаграждение за изтегления кредит, като същото е предварително определено в погасителния план. Като страните са се споразумели по ДПК договорното възнаграждение, което възниква за клиента като задължение към деня на отпускане на

заема, да се разсрочи във времето и да се погасява от клиента в рамките на погасителния план.

Твърди се, че към датата на предсрочната изискуемост на неизплатеното договорно възнаграждение от страна на длъжника по делото е в размер на 704.54 лева за периода от 15.05.2020 г. – 03.06.2021 г.

Твърди се, че закупуването на услугите Фаст и Флекси към ДПК № ***** са изцяло по желание на длъжника, като според ищеца – длъжникът се е съгласил с определеното между страните възнаграждение за предоставяне на услугите „Фаст“ да е в размер на 57 лв. и „Флекси“ в размер на 1187 лв.

Твърди се, че ответникът не е изпълнявал поетите договорни задължения и е направил само четири пълни и една частична погасителна вноска, като съгласно приетите от страните ОУ към договора за потребителски кредит, ищецът на *****г. е обявил ДПК №***** за предсрочно изискуем.

Сочи се, че на В. Г. Ц. е изпратено уведомително писмо с обратна разписка от страна „Профи Кредит България“ с което са направили опит той да бъде уведомен, че е обявена предсрочната изискуемост на кредита.

Към настоящият момент размерът на погасеното от **В. Г. Ц. задължение по ДПК №***** е в общ размер на 490.73 лв.** Като длъжникът с плащането си е погасил част по задължението си по договора с размер 366.14 лева, а сумата от 104.59 е отишла за погасяване на лихвите за забавата по кредита. Като сума от 20 лева е отишла за погасяване на такси по Тарифа за извънсъдебно събиране посочена в общите условия в ДПК №*****.

След като били отразени направените плащания, оставащото неизплатено задължение съгласно погасителния план към Договора за потребителски кредит е в общ размер на сумата от 4466,14 лв., от които: 1785,73 лв. – главница; 514,26 лв. - възнаграждение за закупена услуга Фаст; 1085,12 лв. - възнаграждение за закупена услуга Флекси; 207,48 - лихва за забава; 166,01 лв. - законна лихва, представляващо неизплатено задължение по Договор за потребителски кредит ДПК №*****.

Поради неизпълнение от страна на длъжника ищецът подал заявление по реда на чл. 410 от ГПК, въз основа на което било образувано ч.гр.д. № ***** г. по описа на ПдРС, след което длъжника е подал възражение срещу издадената от съда заповед за изпълнение, като на дружеството били дадени указания за предявяване на иск за установяване на вземането си получено от заявителя на 20.12.2021г, като съдът отхвърлил заявлението на дружеството в частта, с която се претендират договорно възнаграждение, възнаграждение за закупена услуга „Фаст“ и „Флекси“.

В изпълнение указанията на заповедния съд ищецът сезирал настоящия съдебен състав с иска за установяване дължимостта на сумата 1785,73 лв. – главница; 704.54 лв. - договорно възнаграждение за периода от 15.05.2020 г. – 03.06.2021 г.; 207.48 лв. - лихва за забава за периода от 16.01.2020 г. – 03.06.2021 г.; 166.01 лв. - законна лихва за периода от 03.06.2021 г. – 27.10.2021 г., представляващо неизплатено задължение по договор за потребителски кредит № *****, ведно със законна лихва от дата на подаване на заявлението до изплащане на вземането.

Моли да се постанови решение, с което да осъди длъжника по ДПК № ***** В. Ц. да заплати на „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД възнаграждение за закупена услуга „Фаст“ в размер на 517,26 лв., както и възнаграждение за закупена услуга „Флекси“ в размер на 1085,12 лева.

Претендира присъждане на направените в настоящото производство разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който се излага становище за неоснователност на предявените установителни и осъдителен иск.

Ответника счита, че исквете са допустими, но неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Ответника признава, че между страните е сключен процесния договор за потребителски кредит, като също така твърди че е изплатил значителна сума от дължимата по договора.

Твърдят че не е спазено изискването за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, както и че не са верни твърденията на ищеца в исковата молба и няма приложени доказателства за обявяване на предсрочната изискуемост по исковата молба.

Сочи се, че уреждащи възнаграждението за закупена услуга „Фаст“ в размер на 570лв., както и услуга „Флекси“ в размер на 1178 лева са неравноправни.

Счита, че клаузите регламентиращи ГЛП и ГПР са нищожни, поради накръняване на добрите нрави.

Твърди се че договорът е недействителен поради неспазването на чл. 22, ал. 1 във вр. с чл. 10, ал. 1 от ЗПК. В конкретния случай шрифтът в Анекс ** и Анекс ** към ДПК № ***** е по-малък от 12.

Моли да се прогласи недействителността на договора на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 22 във вр. чл. 11, ал. 1 т. 9 и т. 10 ЗПК.

Въз основа на гореизложените твърдения моли за отхвърляне на предявения иск. Претендира сторените разноси.

Предявени са обективно съединени иски с правно основание установителни иски с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 415 ал. 1, т. 1 и т. 3 и ал. 3 ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД и осъдителен иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД.

От събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в съвкупност се установи от фактическа страна и правна страна следното:

По допустимостта на исковите:

Исковите са предявени от „Профи кредит България“ ЕООД гр. София по реда и в срока по чл. 415, ал. 1 от ГПК, на основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, след издаване по заявление на ищеца, в качеството му на кредитор срещу ответника в качеството му на длъжник, на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК. Претендира се установяване на вземания, съответни на задълженията, посочени в заповедта за изпълнение. Ето защо, настоящият състав, предвид единството на настоящото и заповедното производство, приема, че **исковете са допустими**.

От приложеното ч.гр.дпо описа на ПдРС се установява, че „Профи кредит България“ ЕООД подало по реда на чл. 410 от ГПК заявление на 28.10.2021 г., по което *била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК*.

По основателността на исковите:

Доказа се, че на *****г. между „Профи кредит България“ ЕООД и ответник а бил сключен договор за потребителски кредит, като бил уговорен срок за погасяване на кредита – 24 месеца. По делото се установи, че дружеството превело по банкова сметка на ответника 1900,00 лв., както и че не са извършвани плащания по договора, поради което следва да се приеме, че В. Г. Ц. не изпълнил задължението си да върне заетата сума. Съобразно предвиденото в общите условия на заемодателя, същият упражнил правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем. Тази предсрочна изискуемост, обаче, не е съобщена на ответника преди депозиране на заявление за издаване на заповед за изпълнение. В тази насока, съдът намира становището на ищцовата страна, че приетото в т. 18 на ТР № 4 от 18.06.2014 г. по т.д. № 4/2013 г. на ОСГТК е неотнoсимо за договорите за кредит, сключени от небанкови институции, за неоснователно. Предсрочната изискуемост представлява потестативно право на кредитора за изменение на договора, което се упражнява с едностранно волеизявление, което трябва да достигне до насрещната страна. Съдът, вземайки предвид всички обстоятелства, настъпили в хода на производството, констатира, че към приложенията на исковата молба се съдържа писмо, с което ищецът обявява

предсрочната изискуемост.

За настоящия съдебен състав не съществува съмнение, че договореният между страните финансов ресурс в размер от 1900 лв. е изцяло усвоен от длъжника. В тази връзка, това е обстоятелство, което не се подлага на съмнение и от страните по делото. Предвид това, то спорът се концентрира върху върпоса, касаещ наличието на валидно основание, обосноваващо осъществяването на престативните действия.

Настоящият съдебен състав счита за нужно да посочи, че споразумението за предоставяне на допълнителен пакет от услуги следва да се разглежда като неделима част от процесния договор за потребителски кредит. Прочитът на съдържанието на клаузите на споразумението, налага разбирането, че без договора за кредит, същото е на практика безпредметно. В тази връзка, то не се касае за две правоотношения, а за единно такова- по предоставяне на договорен между страните паричен ресурс и произтичащите от това права и задължения за страните. Предвид това, за преценка валидността на процесния договор за кредит, то следва да се обсъдят съвместно клаузите на договора и споразумението към него.

Съгласно чл. 22 от ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10 ал. 1, чл. 11 ал. 1 т. 7- 12 и т. 20, чл. 12 ал. 1 т. 7- 9 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен и липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпването на тази недействителност. Същата има характер на изначална недействителност, защото последиците ѝ са възникнали при самото сключване на договора и когато той бъде обявен за недействителен, заемателят дължи връщане единствено на чистата стойност на кредита, но не и връщане на лихвата и другите разходи по кредита (арг. чл. 23 ЗПК).

Между страните не се спори, а и от приобщените по делото доказателства се изяснява, че потребителят е положил подпис в частта от договора, именувана „Декларация”, както и че е получил копие от приложимите към договора общи условия. За яснота и пълнота на изложението, съдът счита за нужно да посочи, че б. „Д” от документа „Декларация” , съдържа в себе клауза, съобразно която и при непредаване на екземпляр от договора за кредит, общите условия към него и погасителния план, длъжникът дължи изпълнение на задълженията си по договора. Цитираният текст е в явно противоречие с императивните изисквания на чл. 11, ал. 1, т. 11 и ал. 2 ЗПК и в случай, че договорът, общите условия или погасителния план не са предадени на потребителя, то това води до извод за цялостна недействителност на договора.

Изложените в исковата молба твърдения за недействителност на процесния договор поради противоречието му с чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК са обвързани с възнаграждението в размер от 1602,38 лева/1085,12+ 517,26лв./, договорено за пакета от допълнителни услуги. На първо място, съдът счита, че клаузата от договора за кредит, по силата на която се избира пакет от допълнителни услуги не е индивидуално договорена. В тази връзка, тя се явява част от типовата бланка, по която се сключва договорът и противно на твърдяното от ответното дружество, предоставянето на допълнителни услуги не е по избор на длъжника. Същото се изяснява и от прочита на общите условия, приложими към всеки един договор за потребителски кредит на ответното дружество. В общите условия се коментира поредността при погасяване при постъпване на сума, недостатъчна да погаси текущото задължение, като е посочено, че преди главницата се погасява дори и възнаграждението по пакета за допълнителни услуги. Установява се, че на практика, без да се ползва пакетът от допълнителни услуги, за длъжникът би било невъзможно да получи в обозрим срок поискания финансов ресурс. От изложеното в отговора на исковата молба се изяснява, че самият кредитор обвързва предоставянето на преддоговорната информация и разглеждането на искането за отпускане на кредит със сключването на споразумението за допълнителни услуги. Именно съобразно изложеното, то не следва да се възприеме тезата на ответника за наличието на индивидуална договореност между страните досежно споразумението за предоставяне на допълнителни услуги.

Отделно от гореизложеното, то следва да се посочи, че кредиторът задължава длъжника да му заплати възнаграждение за услуги, които на практика влизат в кръга на

обичайната му дейност (доколкото ответникът предоставя кредитно финансиране по занятие). Дейностите по оценка на кредитоспособността на потребителя, отпускането и управлението на кредита са присъщи за ответното дружество и в този смисъл те не представляват допълнителни услуги, които се предоставят на потребителя. Сумата дължима за предоставяне на допълнителни услуги, не цели възмездяване на кредитора за действително предоставени от него услуги, а е **с характер на възнаграждение за присъща за него дейност**. Това се явява в противоречие с нормата на чл. 10а, ал. 2 ГПК. В този порядък, ярко впечатление остава и обстоятелството, че възнаграждението за пакета за допълнителни услуги е почти половината от чистата стойност на предоставения финансов ресурс.

Съгласно чл. 22 ЗПК, във вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК договорът за потребителски кредит е недействителен, ако в същия не е посочен годишен процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя. Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Съобразно §1, т. 1 от ДР на ЗПК, *"Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси"*. Предвид изложеното, то е необходимо в ГПР да бъдат описани всички разходи, които трябва да заплати длъжникът, а не същият да бъде поставен в положение да тълкува клаузите на договора и да преценява кои суми точно ще дължи. В конкретния случай е посочено, че ГПР е 48.98 %, но от съдържанието на договора не може да се направи извод за това кои точно разходи се заплащат и по какъв начин се формира същият. Нещо повече- както вече бе коментирано, предвид предпоставките, при които се сключва споразумението за предоставяне на пакет от допълнителни услуги, то същото е със задължителен характер за потребителя и е следвало стойността му да бъде включена изначално при формирането на ГПР. В случая, това не е сторено- обстоятелство, което се установява безспорно. В случая, акцентът се поставя не само върху факта, че в тежест на потребителя се възлага заплащането на допълнително възнаграждение за ползвания финансов ресурс, но и върху обстоятелството, че това е следвало да се включи в процента на разходите по кредита.

Всичко това поставя потребителя в подчертано неравностойно положение спрямо кредитора и на практика кредитът му се осъбява почти двойно и то без да се включва възнаградителната лихва. Това се явява и в директно противоречие с чл. 3, пар. 1 и чл. 4 от Директива 93/13/ ЕИО. Бланкетното посочване единствено на крайния размер на ГПР, на практика обуславя невъзможност да се проверят индивидуалните компоненти, от които се формира и дали те са в съответствие с разпоредбата на чл. 19, ал. 1 ЗПК. Целта на цитираната разпоредба е на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да направи във връзка с кредита, за да може да стори информиран и икономически обоснован избор дали да го сключи. От посоченото следва, че за да е спазена и разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, следва в договора да е посочено не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения кредит представлява ГПР, но и изрично, и изчерпателно да бъдат посочени всички разходи, които длъжникът ще направи и които са отчетени при формиране на ГПР.

С оглед приетите по- горе постановки и доколкото се констатира, че в процесния договор е налице несъответствие между действителния и отразения в договора ГПР,

включените в него компоненти, посочената в договора общо дължима сума и действителното дължимата такава (предвид факта, че възнаграждението по допълнителния пакет не е за реално предоставени услуги от кредитора), то следва да се приеме, че Договор за потребителски кредит №***** е недействителен на основание чл. 22 ЗПК, вр. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК.

Съобразно нормата на чл. 23 ЗПК, когато договорът за кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. В процесния случай, от приетата по делото справка за заплатени суми се изяснява, че длъжникът е заплатил на кредитора сума в общ размер от 490,73 лв. Безспорно, длъжникът по недействителния договор за кредит дължи чистата стойност на предоставения финансов ресурс, който в случая възлиза на 1900 лв. Разликата между двете посочени величини е 1409,27 лева, до която сума следва да се уважи установителния иск.

Доказа се, че на посочената дата между „Профи кредит България“ ЕООД и ответника бил сключен договор за допълнителни услуги. Според представеното споразумение за предоставяне на пакет от допълнителни услуги, претендираното възнаграждение се дължи при предоставяне от кредитора на една или повече от пет конкретно изброени услуги. Настоящият състав намира, че описаните услуги касаят действия, свързани с усвояването и управлението на кредита, поради което уговарянето на това допълнително възнаграждение противоречи на разпоредбата на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК. Освен това, по делото нито се твърди, нито са представени доказателства, че правата, договорени в допълнителното споразумение са били упражнени от ответника. Поради това, таксуването с допълнителното споразумение на предоставени, но неупражнени права, въз основа на самото споразумение, без същото да е консумирано, е неоснователно и необосновано. Отделно от изложеното, обосновано би могло да се приеме, че по същество тази уговорка поражда значително фактическо оскъпяване на ползвания заем, тъй като по естеството си позволява на кредитора да получи сигурно завишено плащане, без това оскъпяване да е надлежно обявено на потребителя в съответствие с изискванията на специалните норми, ограничаващи свободата на договаряне при потребителско кредитиране (чл. 19 от ЗПК). Това е в очевидно противоречие както с изискванията на закона за добросъвестно кредитиране, така и с добрите нрави. Ето защо, следва да се приеме, че сключеното споразумение е нищожно поради противоречие с разпоредбата на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК.

Предвид така установеното по-горе, съдът намира, че осъдителният иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД се явява неоснователен и следва да се отхвърли.

На основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 25, ал. 2, вр. ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, като съобрази вида и количеството правна дейност, извършена по настоящото исково производство от пълномощника-юрисконсулт при осъществяване на процесуално представителство, съдът приема, че при направеното искане, в полза на ищеца – юридическо лице, следва да бъдат определени разноси в настоящото исково производство – възнаграждение за пълномощника-юрисконсулт, в размер на 120 лева, а в заповедното 50 лева. Дружеството е заплатило и ДТ в двете производства в размер на 210,69 лева . Ответникът е заплатил за адвокатски хонорар за исковото и заповедното производство в размер на 590 лева, което означава на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на „Профи кредит България“ ЕООД гр. София, съобразно уважената част от исковите в размер на 121, 68 лв, а „Профи кредит България“ ЕООД следва да бъде осъдено да заплати на В. Г. Ц. разноси в общ размер на 406,26 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение страните на основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 415 ал. 1, т. 1 и т. 3 и ал. 3 ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр 240 ЗЗД , че В. Г. Ц., ЕГН ***** дължи на „ПРОФИ КРЕДИТ БЪЛГАРИЯ” ЕООД с ЕИК 175074752 сума в размер на **1409,27лева**, представляващо неизплатено задължение/непогасена чиста стойност на предоставения финансов ресурс/ по недействителен договор за потребителски кредит № *****, ведно със законна лихва от дата на подаване на заявлението до изплащане на вземането, ведно със законната лихва върху сумата, считано от *****г. до окончателното ☐ изплащане, за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № ***** г. по ч.гр.д. № ***** г. по описа на Районен съд – П.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „ПРОФИ КРЕДИТ БЪЛГАРИЯ” ЕООД гр. София с ЕИК 175074752 против В. Г. Ц., ЕГН ***** иск с правно основание **чл. 79 от ЗЗД**, за осъждане на ответника да заплати общо сумата от 1602,38 лева/1085,12лева(услугата Флекси)+ 517,26лева(услугатаФаст) КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА В. Г. Ц., ЕГН *****, да заплати на „Профи кредит България“ ЕООД гр. София направените в настоящото исково и заповедно производство деловодни разноски съразмерно с уважената част от исковите в размер на 121,68 лв.

ОСЪЖДА на „Профи кредит България“ ЕООД гр. София да заплати на В. Г. Ц., ЕГН ***** направените деловодни разноски съразмерно с отхърлената част от исковите в размер на 406,26 лева.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд –Пловдив.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____